І опівніч вже минає,
Вже і лампа догоряє,
І караття заніміли,
Коло столу сном присіли.

Спочивайте, милі браття,
Бо вам добре спочивати,
Але я — о ні, ніколи,
Бо-м в кайданах, бо-м в неволі.

І за що мене вкували,
Що риштунки ржев запали?
Я би-м думав, що від піти
Зброя мусить червоніти.

Що ж бо збройов ся клопочу?
Нам кують мня, кілько хочуть!
На вікні он, коло грати,
Там шездара-сиротяти.

А я втворю си віконце:
Ясний місяць — моє сонце!
Ох, як зачну грати, грати,
Муся струни ся пірвати.

Так, най струни ся поколють,
Бо я вся жовнярську долю,
Бо я всьо, що в войську знаю,
На шездарі заспіваю.

Так, усьо я заголошу.
А кайдан, що осьде ношу,
Завторує в срібні нути,
Аж го звідси муся чути.

Але то би було лихо!
Ліпше грати тихо-тихо,
Аби братів не скорняти,
Во вни любя ся сміяти.

Сміх — дурниця ми не буде,
Але в войську всякі люде:
Скажуть, що я їх клопочу,
А я ласки їх не хочу.

То ж тихенько, серце, струни!
При зірницях, в світлі луни
Можна трошки потужити,
Лиш би браття не збудити.